

HUMANITAS

ORGAAN VAN DE STICHTING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK OP HUMANISTISCHE GRONDSLAG

REDACTIE: P. C. FABER en J. BOETJE - Medewerkers: Mr L. A. Donker, Mr R. Friedman-v. d. Heide, E. Geerts, Dr F. Grewel, F. R. de Geus, Dr G. Th. Kempe, D. Q. R. Mulock Houwer, H. Ploeg Jr, Dr A. Querido, Mr B. v. d. Waerden, e.a. Adres Redactie en Administratie: Stadhouderskade 139, Amsterdam-Z. Telef. 98665. Gem. Giro S 602.

EEN JAAR ARBEID

onder de niet gegrepen jeugd

„Aanwezigen, -en ik stel voor een driewerf hoera voor mijnheer De Wit.”

En luid klinkt het „hoera-hoera-hoera” — ingezet door de vader van één der deelnemers aan het werk voor de ongeorganiseerde jeugd in het Jeugdtehuis „Het Anker” te Amsterdam.

Het is op de avond van de 16de April jl., tijdens het feest ter gelegenheid van het éénjarig bestaan van het werk van de „Dienst voor de niet-gegrepen jeugd”-afdeling Amsterdam.

Nu geen officiële toespraken van autoriteiten als bij de opening, waarover we schreven in ons orgaan (April-Mei-nummer „Humanitas” 1948). Op dit feest een vader, die spontaan zijn dankbaarheid uit, dat zijn jongen hier een veilig tehuis heeft gevonden in de voorheen al te zeer verslingerde vrije uren.

Dit is het feest van en door de deelnemers zelf. De moeders en de vaders zijn uitgenodigd om het mee te maken en te komen kijken in het gebouw, waar hun jongens de vrije uren doorbrengen.

Te komen kijken ook naar het programma, dat de jongens zelf verzorgen in de door hen zelf versierde zaal, en ook naar de tentoonstelling van hun handenarbeid, resultaat van vele avonden ijverig knutselen in de werkplaats.

Eén der jongens biedt „meester” De Wit een mand met bloemen aan; de mand heeft hij, als leerling-mandenmaker, zelf gevlochten. Met een „Leve het Anker” wordt ook het andere, zelfvervaardigde geschenk begroet; een andere jeugdige knutselaar had een anker uit gedroogde bloemen gemaakt.

Het is alles zeer eenvoudig, ja zelfs soms primitief, wat hier geboden wordt, zowel in de „revue” over het werk als in de tot dusver bereikte resultaten van het knutselwerk. Maar hoe zuiver juist daardoor, zo recht-uit-spontaan en eerlijk, en wat een aanhankelijkheid, een menselijke verbondenheid werd hier in nog maar pas één jaar tot stand gebracht met „hun” Anker, met „meester” De Wit en zijn trouwe helpers.

Een groep ongeorganiseerde jeugd in een der Amsterdamse volksbuurten kreeg hier een binding, leerde iets van het begrip samenwerking en vond de weg naar betere vrije-tijdsbesteding.

Het is nog niet meer dan een bescheiden begin, maar het is veelbelovend. Daarvan getuigde dit jaar-

feest en daarvan getuigt ook het eerste jaarverslag van de Dienst voor Niet-gegrepen Jeugd — afdeling Amsterdam. Dit verslag vertelt over het totstand-komen van deze arbeid door samenwerking van A.J.C., Amsterdamse Bestuurdersbond en „Humanitas” (thans is ook het Humanistisch Verbond in het bestuur ver-tegenwoordigd).

Het verslag doet zien, dat men is begonnen met „open-deur”-werk, waarbij gelegenheid tot spelen in een ontspanningszaal. Dit werd dan van tijd tot tijd afgewisseld met filmavonden, voorlees- en verteluren en dergelijke samenkomsten. Voor jeugdige arbeiders en scholieren in de omgeving van het tehuis werd een cantine geopend, waar men in de middagpauze zijn brood kan nuttigen, spelen beoefenen, of wel huiswerk kan maken. Vooral scholieren maken hiervan een regelmatig gebruik.

Het belangrijkste werk bleef echter dat in de avond-uren. Van 17 April tot 31 December 1948 werden niet minder dan 194 bijeenkomsten gehouden met een bezoekersaantal van 9855 jongens tussen 10 en 17 jaar.

Vermeld moeten vooral worden de zomerkampen en het Kerstkamp, waarvoor de deelnemers zelf een deel van de kosten bijeen spaarden. Wie, zoals schrijver dezes, zo’n zomerkamp bezocht en daar de jongens actief bezig zag en na de maaltijden bijv. de samen-zang van goede Nederlandse volksliederen hoorde door deze rauwe klantjes, die de eerste dagen alleen maar straatdeunen ten gehore brachten, kon over-tuigd worden van de grote waarde van dit werk. Ook in Den Haag is bij de genoemde dienst sedert enige tijd een tehuis in gebruik aan de Noordwal 61. Hier zowel als te Amsterdam is men begonnen, ook voor meisjes dit werk aan te vatten, nadat aanvankelijk alleen met jongens is gewerkt.

Naast, of liever te zamen met het nazorg-werk der kinderbescherming moet dit preventieve — voor-behoedende — werk onder de nog-niet-gegrepen-jeugd een steeds groter plaats gaan innemen.

Overal daar, waar zich de gelegenheid voordoet, wekken we onze afdelingen op — evenals te Amster-dam — mede het initiatief te nemen en dit belang-rijke werk, waar het reeds bestaat, te stimuleren en te steunen.

J. B.

Is het financieren van maatschappelijk werk Overheidstaak?

Voor de laatste wereldoorlog was men vooral in buitenkerkelijke kringen van mening, dat maatschappelijk werk overheidstaak diende te zijn. Tijdens de bezetting hebben zij, die in genoemde kringen hadden leren inzien, dat dit wel geldt voor het financiële deel der te verlenen bijstand aan individu of gezin in moeilijkheden, doch niet voor de geestelijke en morele hulp, die aan betrokkenen geboden moest worden, wilde men hen er weer bovenop helpen. De hulp van mens tot mens waarbij een sfeer van vertrouwen onontbeerlijk is, kan de Overheid niet verzorgen meende men en zo ontstond na de bevrijding „Humanitas”.

Als personen of gezinnen in moeilijkheden verkeren, financiële en daardoor meestentijds ook geestelijke en morele, dan is het Overheidstaak het financiële deel der hulp te verlenen. Maar de ambtenaren, daarmee belast, zijn gebonden aan hun voorschriften. En nu kan hulp, om erger te voorkomen, nodig zijn voordat de hulpbehoevenden binnen deze voorschriften vallen, maar ook kan deze hulp nog nodig zijn als zij, na door de Overheid geholpen te zijn, weer buiten de voorschriften vallen om het bereikte te handhaven en het resultaat te voltooien, waardoor terugvallen voorkomen wordt. In deze gevallen is het dus denkbaar, dat financieel krachtige sociale instellingen ook wel „financiële” steun bieden en als de financiële verhouding tussen deze instellingen en de Overheid wordt, zoals deze straks zal worden verdedigd, dan zal iedere door de Overheid erkende sociale instelling deze steun kunnen bieden.

Hoofddoel van het maatschappelijk werk moet echter zijn het geven van geestelijke en morele bijstand.

„Humanitas”, dat, vooral in de grote steden, meer speciaal de buitenkerkelijke bevolkingsgroepen wil bereiken met zijn maatschappelijk werk, wordt in de ontwikkeling van deze arbeid tot de omvang en degelijkheid, die noodzakelijk is, ten zeerste geremd doordat het financieel nog lang niet krachtig genoeg is. In buitenkerkelijke kringen is men nog niet bereid om zich het financiële offer te getroosten, dat men in kerkelijke kringen wel en al heel lang, gewend is te brengen, maar ook daar is een zekere offermoeheid te bespeuren en in elk geval zijn er velen, die zich onttrekken aan wat toch historisch gezien als een zedelijke plicht gold en nog geldt.

Is het financieren van maatschappelijk werk Overheidstaak? Wij menen, dat dit inderdaad in de toekomst zo zal moeten zijn. Dit zal echter afhangen van de politieke invloed, die zij, die dit principe aanhangen, kunnen opbrengen.

Nu moet men zich wel goed realiseren, dat de Overheid reeds nu al heel wat bijdraagt door aan verenigingen en instellingen, die maatschappelijk werk verrichten, subsidies te verlenen. Zij kan dit echter pas dan verantwoord doen, als een organisatie bewezen heeft levensvatbaarheid te bezitten doordat zij gedragen wordt door een groot aantal leden, die het werk doen en een nog groter aantal, dat de betekenis en de waarde van dit werk van mens tot mens zo belangrijk vindt, dat het meent, dat niet gewacht kan worden op de verwezenlijking van genoemd principe, niet gewacht mag worden, omdat, zoals Mr dr J. in 't Veld, de Algemene Voorzitter van „Humanitas” het heeft gezegd, de best georganiseerde en de best bestuurde samenleving ten gronde zou gaan, als men de geestelijke en morele nood van

individu en gezin zou verwaarlozen, juist in deze tijd, van mechanisatie en rationalisatie en het ten gevolge daarvan vervlakken van de geestelijke en morele normen, waardoor het ontstaan van de massa-mens zozeer wordt bevorderd.

Daarom hebben dan ook, zowel de politieke strijd aan de ene kant, als de niet-politieke verzorging van de psychische volkshygiëne aan de andere, ieder hun belangrijke taak te vervullen. Daarom kan de laatste niet wachten tot de eerste het principe in werkelijkheid heeft omgezet.

De politieke strijd zal zich hebben te richten op het financieel mogelijk maken, dat organisaties en instellingen met een sociaal doel behoorlijk haar werk kunnen doen, waarbij dan door de coördinatie en samenwerking, waar dit mogelijk is, veel economischer en dus doeltreffender kan worden gewerkt dan nu het geval is. Daardoor zal het bijdragen van de burgers aan de bij hun levensbeschouwing passende sociale instelling achterwege kunnen blijven, daardoor kan niemand zich meer onttrekken aan het medebetalen aan dit werk, dat tenslotte in ieders belang geschiedt, omdat dit bijdragen dan langs fiscale weg plaats heeft naar draagkracht en daardoor zal iedere gedachte aan „liefdadigheid” vervallen en geboren worden ieders recht op financiële, geestelijke en morele steun, waardoor hij de moeilijkheden weer te boven kan komen en weer in het normale leven kan worden opgenomen, als de voorwaarden daarvoor aanwezig zijn en anders zo goed mogelijk, voor zover er factoren zijn van afwijkende aard, die een algemeen herstel zouden beletten en hier denken wij o.a. aan onvolwaardigen en invaliden*.

Als de afdeling Haarlem van „Humanitas” tot leuze heeft: „Van PLICHT tot HULP in NOOD tot RECHT op HULP in NOOD”, dan is dat, omdat wij willen aansturen op het uitbannen van iedere gedachte aan „liefdadigheid”, want, als iedereen een deel van zijn vrije tijd geeft aan dit werk en naargelang van zijn capaciteiten dat werk doet, dat hem ligt en als een plicht aanvaardt, dan verwerft hij zich het „recht” op dit soort hulp, als hij onverhoopt zelf in psychische nood zou geraken. Nu komt daar nog bij, dat zijn financiële bijdrage niet onteerd kan worden, maar, als men eenmaal zo ver is, dat de Staat de kosten van de bij dit maatschappelijk werk betrokken organisaties draagt uit de opbrengst van sociale belastingen, toezicht uitoefent aan de hand van richtlijnen, dan zijn die persoonlijke bijdragen niet meer nodig, dan draagt iedereen naar draagkracht bij aan dit werk en dan is het liefdadigheidskarakter, dat het nu nog heeft, verdwenen en het recht op bijstand ontstaan, althans wat betreft het financiële deel ervan, want bestaan blijft dan het zuiver menselijke element van naastenliefde, dat tot uiting moet komen, doordat men naar de mate van zijn aanleg en kunnen een deel van zijn vrije tijd beschikbaar stelt voor dit maatschappelijk werk zelve.

Het maatschappelijk werk zelf kan echter nooit

* Zo wil men de financiële gevolgen der werkloosheid met behulp van een werkloosheidsverzekering gaan oplossen. De uit werkloosheid voortvloeiende geestelijke en morele nood zal door het maatschappelijk werk der sociale instellingen bestreden moeten worden. Het is redelijk dat de gemeenschap de kosten daarvan eveneens betaalt en dat iedereen dus naar draagkracht bijdraagt.

De Veren. voor maatsch. werk op humanistische grondslag, „Humanitas”, afdeling Rotterdam, zoekt voor spoedige indiensttreding een

LEIDSTER (DIRECTRICE)

der te stichten Dienst voor Gezinszorg, event. in internaats verband.

Theoretische scholing en/of praktische ervaring vereist. Minimumleeftijd ca 30 jaar. Salaris (naar bekwaamheid) nader te regelen.

Uitvoerige sollicitaties, met bijzonderheden omtrent tot dusverre verrichte werkzaamheden, worden vóór 15 Juli a.s. ingewacht onder no. 50, bureau van dit blad.

Overheidstaak zijn, zodra het een en ander dan een financieel karakter draagt en zelfs dan nog zou een sociale instelling een moreel verantwoorde tussenpersoon kunnen zijn. In veel gevallen doet men goed dit werk niet aan ambtenaren op te dragen, omdat zij, die dit werk doen, van dezelfde levensbeschouwing moeten zijn als de geholpenen, dan zijn deze ambtenaren gebonden aan hun voorschriften, waardoor zij vaak de modige vrije hand missen, maar ook, omdat velen, een zekere tegenzin hebben tegen ambtelijke inmenging in hun privé-aangelegenheden. Dit werk moet gebeuren door mannen en vrouwen, die daar een zekere roeping voor hebben, gepaard aan een zekere geschooldheid, die het vertrouwen weten te winnen van hen, die hulp van node hebben.

Samenvattende komen we dus tot de volgende conclusies;

1. De Overheid maakt het verantwoord verzorgen van het maatschappelijk werk door organisaties mogelijk door de kosten voor haar rekening te nemen. Zij stelt daartoe richtlijnen vast en oefent het noodzakelijke toezicht uit.
2. De kosten van dit maatschappelijk werk worden betaald uit de opbrengst van een sociale belasting, waardoor iedere staatsburger naar draagkracht bijdraagt. Hierdoor verdwijnt het altijd enigszins vernederende element van liefdadigheid en verkrijgt iedereen het recht op deze sociale bijstand.
3. Het is de taak der politieke partijen om de strijd voor deze belangrijke sociale verbetering te voeren.
4. Het is de plicht van iedere staatsburger om een deel van zijn vrije tijd te besteden aan het verrichten van maatschappelijk werk naar de mate van zijn aanleg en zijn kunnen, want dan pas is zijn „recht” om zelf geholpen te worden in geval van nood, zoals dit is aangegeven onder 2, werkelijk een „recht” geworden.
5. Zolang het onder 1 en 2 aangegevene nog niet is verwezenlijkt, is het noodzakelijk, dat iedere burger ook financieel bijdraagt aan de sociale organisatie van zijn levensbeschouwing — voor de buitenkerkelijken dus: aan „Humanitas” omdat men de maatschappelijke hulp aan hen, die in geestelijke en morele moeilijkheden verkeren niet achterwege mag laten, als een goed lid der gemeenschap niet en ook uit eigen belang niet, terwijl ieder geweten vol burger de onder 4 geformuleerde gemeenschapsplicht ook nu al als zodanig zal erkennen en er naar handelen. VI.

NASCHRIFT:

Met genoegen plaatsen we het artikel van de secretaris van onze Haarlemse afdeling.

Het probleem dat hij aansnijdt, is niet geheel nieuw, maar wel van grote betekenis.

Het is de verdienste van VI., dat hij in zijn conclusies het probleem heel duidelijk stelt. Slechts een

enkele kanttekening, die toch, naar mijn mening van grote betekenis is.

Het maatschappelijk werk is niet een statisch maar een dynamisch gegeven. Telkens verrijzen er weer nieuwe problemen en is een nieuw initiatief gewenst. Dit initiatief zal veelal ter hand worden genomen door personen, wier interesse naar een bepaald onderdeel sterk uitgaat. De Medisch-Opvoedkundige bureaux — om slechts een enkel voorbeeld te noemen — hebben het ontstaan te danken aan het particuliere initiatief. Thans wordt in verschillende gemeenten deze arbeid gesubsidieerd. De Overheid gaat deze arbeid slechts waarderen, wanneer in de praktijk gebleken is, dat deze arbeid van betekenis is.

Dreigt er niet het gevaar van verschrompeling, wanneer de gedachte wordt gewekt, dat al dit maatschappelijk werk moet worden gefinancierd door de Overheid? Is het niet van betekenis, dat ook de particulier mede-verantwoordelijkheid draagt — ook in financieel opzicht, vooral ten opzichte van „Nieuw” werk?

Voorlopig zie ik het aldus: de Overheid moet door nieuwe subsidies het maatschappelijk werk mogelijk maken, vooral ook, subsidies ten behoeve van het noodzakelijke apparaat, dat moet beschikken over bekwame beroepskrachten. Het is voor de beroepskrachten een onprettige gedachte, dat zij moeten bedelen, om het mogelijk te maken, dat ook zij worden gesalarieerd. Hiervoor moet een oplossing gevonden worden.

De denkbeelden van VI. openden de mogelijkheid van een discussie, die verhelderend kan werken. Voor deze discussie stellen we gaarne ruimte in ons orgaan ter beschikking. Wie wenst aan deze discussie deel te nemen?

P. C. F.

ONZE LOTERIJ

De stroom rijst al meer en meer. Ja, vrienden, dat is het geval met de bestellingen op onze loten. Men heeft het in verschillende afdelingen wel begrepen, dat het toch eigenlijk onze eer te na is, nog niet alle loten geplaatst en verkocht te hebben.

Rotterdam bestelde op de 1000 extra, nog weer eens 1000 en heeft nu het prachtige getal van 13.000 bereikt.

Arnhem en Utrecht lieten zich ook niet onbetuigd met 500 loten ieder als reactie op het uitstel der trekking. Alkmaar, reeds uitverkocht: „Stuur ons direct nog 300 loten”. Amsterdam heeft er thans 16.000 stuks geplaatst.

Haarlem mag er ook zijn met 3.000 loten.

Het kleine Ammerstol—Bergambacht blijft ook thans niet achter en bestelde bij de 700 verkochte loten er nog maar weer een boekje bij: „We zullen het nog verder proberen”, schreef de volijverige secretaris. Dat is de goede geest. Doorzetten met de verkoop. Ook de zomertijd biedt daartoe een goede gelegenheid. In vakantie-oorden, pensions en kampeementen, op zomerfeesten van diverse organisaties, kan men zeker een beroep doen op de hulp bij onze actie voor de kinderbescherming en daar loten verkopen. Neemt dus loten mee naar uw vakantieverblijf „Humanitas”-vrienden.

Ten slotte een dringend verzoek aan onze besturen in de afdelingen. Wil men zoveel mogelijk bekendheid geven aan het uitstel der trekking en de nieuwe trekkingsdatum publiceren, bijvoorbeeld ook door een bericht in de plaatselijke pers. Men weet, de trekkingsdatum is thans op 31 Augustus aanstaande.

Vóór die dag moeten alle loten zijn verkocht en afgerekend, dus tot die dag blijft de afspraak:

„Humanitas”-vrienden allen werken zij
Voor de grote „Humanitas”-loterij!

Mr J. Overwater: Kinderrechtspraak en Kinderbescherming. Uitgave: N. Samsom N.V., Alphen aan de Rijn. Gebonden: prijs f 7,—.

Op de schrijver van dit boek ben ik een beetje boos. Mr Overwater is namelijk de oorzaak, dat ik me van bepaalde voornemens om andere arbeid te gaan verrichten, heb laten afhouden.

Op een avond begon ik met dit boek te lezen en ik stelde me voor, een gedeelte te lezen en daarna ander werk af te maken. Evenwel, dit boek is zo boeiend geschreven, dat ik bleef lezen en het me heel wat moeite kostte om te eindigen, toen ik constateerde, dat de nieuwe dag al was aangebroken.

Ik besef, dit pleit tégen mij, maar vóór het boek en voor de schrijver. Wie de psychologie van Heymans heeft bestudeerd, kan uit mijn bekentenis bepaalde conclusies trekken. Het zij zo, ik moet bekennen: dit boek heeft me gegrepen.

Van 1 September 1932 tot 6 December 19?? was mr Overwater als Kinderrechter werkzaam te Rotterdam. Vóór die tijd was hij secretaris van de Voogdijraad te Amsterdam en secretaris van de afdeling Amsterdam van het Nederlands Genootschap tot Reclassering.

Thans is de schrijver vice-president van de Rechtbank te Rotterdam en voorzitter van de Nationale Federatie de Nederlandse Bond tot Kinderbescherming.

Van mr Overwater kan getuigd worden, dat hij sedert jaren een zeer vooraanstaande plaats in de kinderbescherming heeft ingenomen. In de loop der jaren las ik vele artikelen van zijn hand, maar pas bij het lezen van dit boek is mij duidelijk geworden, welk een uitstekend verteller mr Overwater is.

In dit boek vertelt de schrijver over zijn ervaringen als Kinderrechter. Allermint is dit boek geworden een handboek over de kinderrechtspraak en over de kinderbescherming. Het is veel meer, het is een getuigenis van iemand, die in zijn werk volle bevrediging heeft gevonden.

Bijna 12.000 kinderen passeerden in de loop der jaren de kinderrechter, en hij vertelt nu van zijn werk onder en met die kinderen, en dit alles gezien in groter verband. Vele vraagstukken passeren de revue en de schrijver is een zeer kundig leidsman op het boeiende terrein van de kinderrechtspraak en de kinderbescherming.

Dit boek is in een aantal hoofdstukken verdeeld. De lust om uit elk dezer hoofdstukken te citeren, is groot. Noodzakelijke beperking gebiedt, om die lust te weerstaan. Toch, een enkel citaat. Uit het hoofdstuk „Strafvervolgung van minderjarigen” neem ik het volgende over:

„In het jaar 1878 veroordeelde de toenmalige rechtbank te Goes een kind van 5½ jaar tot 7½ jaar gevangenisstraf. Dit vonnis verwekte toen opschudding en ergernis in het gehele land. Toch was het vonnis voor die tijd en ook voor de jaren, die er op volgden, hoe betreurenswaardig op zich zelf, symptomatisch, want jaar in jaar uit werden duizenden minderjarigen tot gevangenisstraffen van korter of langer duur veroordeeld en zij ondergingen deze straffen veelal in de gewone strafinrichtingen voor volwassenen en in den regel ook in gemeenschappelijke opsluiting met volwassenen.

Deze jeugdige veroordeelden vormden ten slotte een zo duidelijke aanklacht tegen het heersende stelsel van vervolging van minderjarige verdachten, dat het betrekkelijk weinig moeite en tijd kostte de Kinderwetten van 1901 tot stand te brengen.

In 1937 veroordeelde een kinderrechter van een werkelijk niet achteraf gelegen arrondissement een meisje van tien jaar tot zes maanden tuchtschoolstraf wegens diefstal. Had die Kinderrechter er zich geen rekenschap van gegeven, dat een kind van die leeftijd in de zin der Strafwet niet of nauwelijks verantwoordelijk geacht kan worden voor zijn daden en stellig niet geschikt is om een zo langdurige straf te ondergaan en zulks in een inrichting, welks regime bovendien op de verpleging van jeugdige kinderen in het geheel niet is ingesteld?

„Toen de directie het na binnenkomst in de tuchtschool naar buiten stuurde om wat te gaan spelen, was de schuchtere wedervraag: „Mag ik hier dan ook spelen?” De angst voor de tuchtschool zat blijkbaar diep verankerd. „Ze zullen je daar wel klein krijgen, ondeugend nest dat je bent”, zal haar wel meer dan goed voor haar was, zijn toegevoegd door haar volwassen „beschermers”.

Is het niet verschrikkelijk, zes maanden tuchtschool voor een diefstal, gepleegd door een kind van tien jaar! Zes maanden straf, terwijl de minister van Justitie nog in 1934 een circulaire aan de Parketten had laten uitgaan, waarin ernstig werd aangespoord tot het kiezen van de civielrechtelijke weg, als tegen jonge kinderen een proces-verbaal was opgemaakt. Zes maanden straf voor een kleine diefstal, een zelfde straf voor een ander zeer jong meisje, omdat zij haar grootmoeder „mishandeld” had. Zes maanden straf in een tuchtschool, hoe kunnen kinderen van die leeftijd dit verwerken, hoe onafzienlijk is een half jaar op die leeftijd!

Een heel enkel geval, zal men misschien zeggen, en waarom dan zoveel drukte daarover gemaakt? Het zijn geen uitzonderingen, die veroordelingen van kinderen op een leeftijd, waarop van een strafvervolgung redelijkerwijze nauwelijks sprake zou mogen zijn.

Nog in de oorlogsjaren bracht de Officier een jongen van zes jaar, een uitgesproken debiel kind, bij mij ter zitting met een dagvaarding wegens heling, subsidiair schuldheiling. Het jongetje had van zijn elfjarig broertje een dubbelteje aangenomen; het dubbelteje was afkomstig van diefstal. Toen heb ik de Officier het volle pond gegeven en het ventje door een deskundige laten onderzoeken op zijn toerekeningsvatbaarheid. Het resultaat was niet twijfelachtig. Alleen al op grond van zijn jeugdige leeftijd was van schuld in de zin der Strafwet geen sprake en ik heb de jongen van rechtsvervolgung ontslagen.”

Met cijfers toont de schrijver aan, dat deze „dwaze” veroordelingen geen uitzondering zijn en het oordeel van mr Overwater leze men op blz. 42 e.v.v.

Om mr Overwater als Kinderrechter te leren kennen nog een ander, ook ietwat uitvoerig citaat. Op blz. 51 e.v.v. lezen we:

„Ik zal mijn gehele leven blijven denken aan die oude man in een dorp achter Gouda, die ook aangereden was door een jongen en een letsel had bekomen, waarvan hij niet meer zou opstaan. Om de getroffen te horen ging ik als rechter-commissaris met mijn griffier er heen. We vonden de oude heer te bed liggen en hij vertelde, wat er gebeurd was. Toen alles opgeschreven was vroeg hij: „Wat gaan de heren nu met die jongen doen?” Ik antwoordde, dat de officier hem wel zou vervolgen, want de zaak was te ernstig om haar te laten rusten. „Mijnheer de Kinderrechter”, zei de man toen, „wilt u aan mijnheer de Officier zeggen, dat ik, zoals ik hier nu lig en wel gauw zal sterven, het verschrikkelijk zou vinden als deze jongen, die in ons dorp als een beste

Ons Congres

In de Internationale School voor Wijsbegeerte te Amersfoort komen op 2 en 3 Juli onze afgevaardigden van de afdelingen met het hoofdbestuur in congres bijeen.

Te 16 uur wordt het congres door onze voorzitter Z.E. Mr Dr J. in 't Veld geopend, waarna de Burgemeester van Amersfoort het congres zal begroeten. Het is een organisatorisch-werkcongres. Jaarverslagen en financieel verslag 1948 zullen gelegenheid bieden onze werkterrein te overzien, het Hoofdbestuur zal voor het eerst worden verkozen. In de zitting van Zondag spreekt de voorzitter van onze Utrechtse afdeling Meier de Vries over de vraag wat onze afdelingen in de praktijk kunnen doen. Ongetwijfeld zal dit tot uitgangspunt dienen, zowel van een bespreking als tot het straks praktisch aanpakken van verschillende taken.

Welkom „Humanitas” afgevaardigden op 2 en 3 Juli te Amersfoort.

jongen bekend staat, voor dit ongeluk, dat mij door Gods bestemming is overkomen, door de aardse rechter zou worden veroordeeld. Het zal mij rust geven, als ik er op zou mogen rekenen, dat het gerecht hem het gebeurde zal willen vergeven, zoals God het hem ook zal vergeven. Belooft u mij, dat u dit verzoek van een stervende oude man aan de Officier zult overbrengen?”

Met eerbied in ons hart voor zulk een zuiverheid van denken hebben wij afscheid genomen van deze eenvoudige landarbeider, die zo treffend juist onder woorden wist te brengen, wat we zelf in menige andere schuldzaak als de enig juiste oplossing hebben gezien. De jongen is natuurlijk niet vervolgd.

In schuldzaken van minderjarigen moet de aardse gerechtigheid inderdaad soms terugtreden, al zou de dader verantwoordelijk gesteld kunnen worden. Op één van mijn laatste zittingen stond een jongen van vijftien jaar terecht. Hij had met een katapult een vrouw een oog uitgeschoten. Het gezichtsvermogen van het andere oog was met veel moeite behouden gebleven. Ellendig voor die vrouw, die haar leed niet kon verkroppen. De gedachte had zich in haar vastgezet, dat de jongen opzettelijk op haar had gemikt, wat beslist niet het geval was. Het was een noodlottig gevolg van een ernstige onvoorzichtigheid geweest en hij had er zich geen rekenschap van gegeven, dat de vrouw in zijn schootveld had gezeten op het strandje, waar zij zich allen vermaakten.

De ongelukkige vrouw werd door haar ongeluk tot wraakgedachten gebracht en liet herhaaldelijk informeren, of haar belager nu nog niet naar de tuchtschool was gezonden. Hij moest nu zelf maar eens voelen, wat het betekende, iemand zo voor zijn leven te verminken.

Toen de zaak behandeld werd, trachtte ik de vrouw op voorzichtige manier tot andere inzichten te brengen. Ik bracht haar aan het verstand, dat de knaap heel veel verdriet had van het ongeluk, dat hij — want hij behoorde tot een zeer gelovig gezin — God om vergeving gebeden had voor wat hij haar door zijn onvoorzichtigheid had aangedaan. Ik vertelde haar het verhaal van die oude man, over wie ik al schreef. Zou zij de zaak nu ook niet eens zo kunnen zien? Bad zij zelf wel eens tot God? Zegt niet het Onze Vader: „Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”. Ik deed mijn uiterste best, haar zachter te stemmen, maar het was

alles tevergeefs. Telkens zeide zij weer: „Maar ik mis mijn oog”. Het was droevig waar, en in deze stemming was de vrouw niet te helpen, hoe ik ook mijn best deed. Moest ik nu deze jongen opofferen aan het verlangen van zijn slachtoffer, hem in de tuchtschool te weten? De Officier kwam aan het woord en requireerde, van het standpunt van het O.M. niet ten onrechte, een maand tuchtschool onvoorwaardelijk, maar hij kleepte zijn vordering in woorden in, waaruit mij duidelijk bleek, dat hij een andere beslissing verwachtte. Die oude man van zoveel jaren geleden heeft mij toen de weg gewezen naar een juiste beslissing. Ik zeide het standpunt van de Officier te kunnen begrijpen, maar toch van oordeel te zijn, dat een feit als het onderhavige nimmer rechtvaardig gestraft zou kunnen worden, ook niet met een voorwaardelijke tuchtschoolstraf, die op zich zelf voor deze gevoelige jongen, die diep door het voorgevallene geschokt was en het nog nauwelijks kon verwerken, een te zware straf zou zijn, die het gebeurde in zijn zieleleven slechts op ongewenste wijze zou fixeren; dat ik daarom van oordeel was, dat de enig juiste wijze om deze zaak rechtvaardig af te doen was, van strafoplegging af te zien, waartoe de wet mij in verband met de leeftijd van de jeugdige verdachte het recht gaf; dat ik mijn beslissing niet mocht laten beïnvloeden door de primitieve gevoelens van de getroffene, omdat ik dan het belang van de jongen zou schaden zonder dat de rechtvaardigheid dit positief eiste.”

Laat ik met deze citaten volstaan. Men moet dit boek lezen, ook daar de schrijver principiële vraagstukken behandelt.

„Feiten en cijfers”, zo is de titel van het op-één-na-laatste hoofdstuk. Men neme er kennis van en krijg inzicht in de vraagstukken die er liggen. „De toekomst der kindbescherming”, zo luidt het laatste hoofdstuk en in dit hoofdstuk wordt gesproken over de verhouding overheid—particulier initiatief en over de ontwikkeling van de Nederlandse Bond tot Kinderbescherming, een ontwikkeling, die in ons orgaan al meermalen werd geschetst. Het boek wordt aldus besloten:

„Een belangrijke periode voor de Nederlandse kindbescherming breekt aan. Overheid en particulier initiatief, beide beziel door vernieuwingsdrang, reiken elkaar opnieuw de hand.

Het kan niet anders, of het zal nu een goed bouwwerk worden, dat zich zal verheugen in de belangstelling en liefde van het gehele volk. De grote winst van deze tijd is immers geworden het besef, dat kindbescherming metterdaad moet zijn een zaak van het gehele volk, het volk, dat in de zorg voor zijn kinderen een waarborg vindt voor zijn toekomst.

Liefde en inzicht zullen ditmaal tot grote daden komen. Nederland verwacht dit nu stellig.”

Mr Overwater is optimistisch. Ik deel zijn optimisme, mits en de overheid en de particulier de taak verstaan, die voor hen is weggelegd. Daarvoor is nodig een gestage propaganda en bij die propaganda kan dit boek ongetwijfeld uitstekende diensten bewijzen.

Op kleine verschillen van inzicht ga ik thans niet in. Ik beveel dit boek gaarne zeer hartelijk aan. Laten onze afdelingen dit boek aanschaffen en in de komende herfst en winter gemeenschappelijk bespreken of laten bespreken.

Wat mij betreft, ik weet zeker, dat ik dit boek herhaaldelijk zal citeren.

Aan mr Overwater een woord van dank voor dit zo waardevolle boek; aan de uitgever een woord van hulde voor de uitstekende verzorging.

Lezers, zet dit boek op uw verlanglijstje. U zult u niet bekocht gevoelen.

P. C. F.

ONTVANGST BUITENLANDSE KINDEREN

De Commissie uit N.V.V. en Partij van de Arbeid, waarvan „Humanitas” deel uitmaakt en waarvoor wij de praktische werkzaamheden uitvoeren, heeft zich beziggehouden met de vraag, of, en wanneer er weer een groep Oostenrijkse kinderen naar ons land zou kunnen komen.

Tevens werd opnieuw de mogelijkheid nagegaan, alsnog kinderen uit Berlijn te plaatsen. Hoewel het zich aanvankelijk liet aanzien, dat door de opheffing van de blokkade de vervoersmoeilijkheden verdwenen zouden zijn, is dit thans nog geenszins het geval. Althans op het ogenblik, dat we dit schrijven.

Daarom besloot de commissie in principe vast te houden aan haar plan, in de loop van September 500 kinderen uit Berlijn op te nemen.

De praktische uitvoerbaarheid hangt dan weer geheel af van de toestand ten aanzien van het vervoer en de mogelijkheid, de begrijpelijke eis van onze regering uit te voeren, dat garanties gegeven kunnen worden omtrent het terugkeren der kinderen.

Op de verschillende vragen omtrent de overkomst van de buitenlandse kinderen, voor wat betreft „Humanitas”, kunnen we dus mededelen:

1. Uit Oostenrijk zal in begin September een derde transport komen.

2. Als de internationale en verkeerstoestand zulks mogelijk maakt, zullen in de loop van September, 500 Berlijnse kinderen in de gezinnen, die zich daarvoor opgaven, worden geplaatst.

In verband hiermede verzoeken we onze afdelingen, door te gaan, of direct opnieuw aan te vangen met het verzamelen van adressen en goede pleeggezinnen, die een buitenlands kind willen opnemen. Opgaveformulieren zijn bij ons op aanvraag te verkrijgen.

Bij het bezoeken van de centraal te verzamelen pleegouderadressen, rekenen we eveneens weer op de actieve medewerking van onze afdelingen. Bij de te verzamelen opgaven voor de ontvangst van een buitenlands kind, dringen we er op aan, zoveel mogelijk bij de aspirant pleegouders te verzoeken, de mogelijkheid open te laten, of een Oostenrijks dan wel een Berlijns kind geplaatst te krijgen.

Gezien de onzekerheid omtrent de overkomst van de laatste groep en de wenselijkheid, dat we adressen krijgen voor Oostenrijkse kinderen, kan dit onze organisatie vergemakkelijken.

In ieder geval roepen we weer aller medewerking in, om het werk voor het nog altijd zwakke en ondervoede buitenlandse kind voort te zetten en deze kinderen weer gastvrij in ons land te ontvangen.

Verzamelen en daarna aan ons toezenden van geschikte pleegadressen is daarbij de eerste taak van onze afdelingen. We rekenen, als steeds, op hen.

B.

ANDEREN EN WIJ

Voor ons ligt het jaarverslag van de Vrouwenbond N.V.V. over het jaar 1948. Er was voor ons een bijzondere aanleiding, om met aandacht van dit jaarverslag kennis te nemen. Enige malen werd in onze kring beduchtheid uitgesproken over het werk van deze Vrouwenbond. Verwacht werd, dat deze Vrouwenbond zich in het bijzonder ook zou gaan bewegen op het gebied van het maatschappelijk werk.

Welnu, op grond van wat in dit verslag wordt medegedeeld, kan gezegd worden: de vrees, die er in onze kring bestond, is ongegrond.

In de eerste plaats, in het voorlopig reglement wordt met geen woord gesproken over een taak op het gebied van het maatschappelijk werk.

Als algemene taak van de Vrouwenbond wordt gezien: onder de vrouwelijke leden en de echtgenoten en gezinsleden van de bij het N.V.V. aangesloten leden, de doelstellingen van het N.V.V. te verbreiden en aan de verwezenlijking daarvan mede te werken.

Niemand onzer zal daartegen, dunkt me, bezwaren hebben.

Wie nagaat, welke onderdelen van de algemene taak worden genoemd, zal evenmin bezwaren zien rijzen.

Vanzelfsprekend achten we, dat onder d. van het voorlopig reglement wordt vermeld: „het verlenen van medewerking aan door de vakbeweging gestichte fondsen, zoals het N.V.V.-t.b.c.-fonds.”

Het is een grote verdienste van het N.V.V., dat het indertijd tot het stichten van dit t.b.c.-fonds is overgegaan en het is volkomen juist, dat het N.V.V. voor de verlening van hulp ten behoeve van de leden van het N.V.V. de bemiddeling inroept van de Vrouwenbond van het N.V.V. Verder wil men advies en hulp verlenen in aangelegenheden betreffende distributie, prijzen, huisvesting en andere aangelegenheden en speciale vrouwen-vacantie-weken organiseren, de

vacantiebelangen van de schooljeugd behartigen door middel van uitwisseling en op andere wijze.

Het enige punt, dat op het „raak”-vlak van het maatschappelijk werk ligt is punt i — het bevorderen van gezinshulp.

Hier is vooral gedacht aan het verlenen van onderlinge hulp en ook daartegen kunnen we moeilijk bezwaren opperen. Uit het jaarverslag citeren we te dezen opzichte:

„Door onze afdelingen werd onderlinge hulp in praktijk gebracht. In tal van gevallen, waar de moeder ziek was, werden de kinderen bij leden ondergebracht en daar verzorgd, totdat de moeder dat weer zelf kon doen. Ook gingen onze leden wel in de gezinnen van zieke vrouwen werken.”

Deze onderlinge hulp is toe te juichen en er kunnen geen bezwaren rijzen. De leiding van de Vrouwenbond weet, wat het woord „gezinsverzorging” betekent en zal zelf wel oog hebben voor de moeilijkheden, die zich op dit terrein kunnen voordoen.

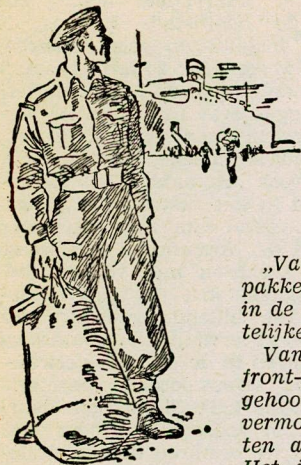
„Met „Humanitas”, — zo lezen we in het verslag — wordt in vele gevallen samengewerkt, terwijl onze vrouwen vaak in de afdelingsbesturen van deze organisatie zitten.”

Onzerzijds wordt deze samenwerking op prijs gesteld en onze afdelingen zullen er goed aan doen, in voorkomende gevallen een beroep op de medewerking van de afdelingen van de Vrouwenbond te doen.

Op 31 December telde de Vrouwenbond 75 afdelingen met een totaal ledental van 5128. Op 27 Januari 1948 werd de Vrouwenbond opgericht. Ons dunkt, het resultaat is zeer bevredigend en het bestuur wensen we veel succes bij de verdere arbeid en de samenstelster van het verslag, mevr. Lies Simonis—Pieters brengen we gaarne een woord van hulde.

P. C. F.

THUISFRONT „Humanitas”

Dank voor de Meipakketten

„Vandaag ontving ik jullie pakket en ik klim dan ook direct in de pen om hiervoor mijn hartelijke dank te betuigen.

Van het bestaan van Thuisfront-Humanitas had ik reeds gehoord, maar ik had geen flauw vermoeden, dat er reeds pakketten aan ons waren verzonden.

Het is prima overgekomen en het N.I.W.I.N.-pakket van Kerstmis 1948 kan hierbij nauwelijks in de schaduw staan. Het is werkelijk een uitgezochte sortering van artikelen, waarvoor ik zeer in mijn nopjes ben.

Bij mij spant vooral het boek de kroon. Ik ben verzot op boeken en vooral goede boeken als deze, zijn hier zeer schaars. Wilt gij allen, die het zenden van dit pakje mogelijk hebben gemaakt, mijn dank betuigen? Bovenal werd ik getroffen door de idee, dat wij als buitenkerkelijken niet in de steek worden gelaten en evengoed een THUISFRONT achter ons hebben staan als vele anderen.

Ik hoop tegen het eind van dit jaar te demobiliseren en THUISFRONT-HUMANITAS beloof ik nu al dat ze een goede medewerker aan me zullen hebben.

Beste vrienden, een stevige handdruk voor al het goede van
E. M. te Bandung.”

Dit is een van de vele brieven, welke wij reeds ontvingen naar aanleiding van onze Mei-pakkettenzending. Uit enkele andere halen we nog aan:

„Hier een bericht over de goede ontvangst van het Humanitas-pakket, waar ik wel verwonderd over was, want ik verwachtte geen pakket, en zeker niet van een Thuisfront. Dit is het eerste pakket in de dertig maanden hier in Indonesië, dat mij toebedacht is. Maar het was welkom, daarom ook mijn hartelijke dank aan het bestuur en de leden van het Thuisfront-Humanitas. De versnaperingen zijn verdeeld onder de patiënten van de zaal waar ik ook bij behoor, want ik lig op het ogenblik in het legerhospitaal te Batavia.

A. L. te Batavia.”

„Wij weten allen, dat het zeer moeilijk is, om voor ons, militairen, iets te doen, en dan nog zo te doen, dat iedereen tevreden is. Dat u daar echter met uw Meipakketten-actie in geslaagd bent, daar ben ik van overtuigd, gezien ik er over gehoord heb van verschillende zijden in ons bataljon.
J. T. G. te Bandung.”

„In de allereerste plaats wil ik u hartelijk bedanken voor het Mei-pakket. Het pakket viel bij mij goed in de smaak.

Daar ik buitenkerkelijk ben en tot geen geloofsgenootschap behoor, viel ik buiten de Christelijke Thuisfronten. Toen ik een maand geleden in de „Stem van de Arbeid” las, dat er een Thuisfront voor Buitenkerkelijken was opgericht, ging er een schok van vol-

doening door mij heen. Dus ook wij worden niet vergeten.
H. J. W. te Batavia.”

Dit zijn enkele brieven uit de stapel, welke wij reeds ontvingen. Er blijkt duidelijk uit, dat we onze eerste grote actie zeker als geslaagd mogen beschouwen.

EN NU: ST-NICOLAAS-BOEKENPAKKET!!

Het bestuur van Thuisfront-Humanitas besloot om onze eerste grote actie voor het zenden van pakketten naar de bij ons ingeschreven militairen overzee, nog dit jaar te doen volgen door een tweede activiteit op dit gebied.

Es is besloten een boeken-inzameling te organiseren, waardoor het mogelijk gemaakt kan worden te zorgen, dat een boeken-pakket op of omstreeks het as. St Nicolaasfeest in het bezit komt van de betreffende militairen. In het contactorgaan ten dienste van onze besturen (no. 7), hebben we reeds uitvoerig over deze inzamelingsactie geschreven en de nodige afspraken gemaakt.

Het gaat er bij deze inzamelingsactie om, in de komende maanden een 12 à 15.000 goede boeken, goed, zowel innerlijk als uiterlijk, bijeen te brengen.

Er is hier een belangrijke taak voor onze afdelingen om de inzameling van deze boeken ter hand te nemen. De verzending zal centraal geschieden en dient zo tijdig plaats te vinden, dat uiterlijk met St Nicolaas al onze, bij het „Thuisfront-Humanitas” ingeschreven militairen het boeken-pakket in hun bezit hebben.

Uiterlijk eind September moeten alle ingezamelde boeken in ons bezit zijn, willen wij op ons zeer bescheiden bureau dit karwei gereed krijgen.

Er worde nog op gewezen, dat er vrienden van ons werk zijn, die er bezwaar tegen zullen hebben een offer uit hun boekenkast (want dit moet het zijn) te brengen. Welnu, zij kunnen ons financieel steunen bij deze actie, die ook kosten met zich meebrengt, voor verpakking, expeditie, port, etc.

Dus goede boeken en gelden voor onze St Nicolaas-boekenpakketten-actie, zende men naar ons Centraal Bureau, Hekelveld 16, Amsterdam-C. Postgiro 523634, onder vermelding van: „St Nicolaas-boekenpakketten-actie”. Ook wijzen wij er nog op, dat het nog steeds mogelijk is ons briefkaarten met maximaal f 1,— aan extra-postzegels te zenden.

De vreugde en dankbaarheid over ons Mei-pakket spore onze besturen en medewerkers(sters) aan, ook deze tweede inzamelingsactie te doen slagen.

Vrienden, aan het werk voor het St Nicolaas-boeken-pakket, zodat op dit echte Nederlandse familiefeest onze militairen opnieuw ervaren: „We horen er toch bij”.

J. B.

TWEDE CONTACTAVOND AFD. ZUTPHEN

De afdeling Zutphen van Thuisfront-Humanitas hield in de grote zaal van „Ons Huis” haar tweede Contactavond. De voorzitter, de heer Spronck, releveerde in zijn openingswoord de werkzaamheden, die de afdeling in de afgelopen maanden heeft verricht, waarbij hij met vreugde constateerde, dat het aandeel van Zutphen in de Meipakketten-actie zeer groot is geweest. Alvorens dr W. Beekhuis gelegenheid kreeg de aanwezigen te vertellen over zijn ervaringen als Rode Kruis-arts in Indonesië, speelde mevr. Gies op verdienstelijke wijze een tweetal pianosoli.

UTRECHT AAN HET WERK

Er heerste een genoeglijke stemming in het zaaltje van de Metaalbewerkerbond in de Hagelstraat. Ouders en militairen waren daar op uitnodiging van Thuisfront-Humanitas bijeen. Voor diegenen die het nog niet wisten, vertelde de heer Raspe het een en ander over het werk dat hier door Humanitas voor de buitenkerkelijke militairen wordt gedaan. En dat is niet zo

heel weinig. Zeker de moeite waard om de nodige medewerking er aan te verlenen. In dit licht gezien had dan ook de propaganda-avond succes, want er kwamen vele aanbiedingen binnen om steunbonnen te gaan verkopen.

De gezellige sfeer werd nog verhoogd door de „Robbedoezen” (de familie Hagemans) met liedjes en een praatje, de zanggroep van Wim de Cocq, declamatie van Hennie Vos en een kopje thee.

CIRCULAIRE: WELKOM IN HET VADERLAND.

Deze circulaire ter uitreiking aan hen die terugkeren uit Indonesië en waarin bekend wordt gemaakt, dat men zich om advies en bemiddeling tot thuisfront-Humanitas kan wenden, hebben we nog in voorraad.

Er is gelegenheid het afdelingsadres te vermelden. Bestellingen eveneens aan het Centraal Bureau van het Thuisfront Humanitas, Hekelveld 16 te Amsterdam C.

GIDS

voor maatschappelijk werk te Amsterdam

De Sociale Raad (Armenraad) te Amsterdam zal binnenkort een nieuwe druk van de Gids voor het Maatschappelijk Werk doen verschijnen. Ruim 500 Amsterdamse verenigingen en stichtingen van alle richtingen, alsmede overheidsorganen, die zich bewegen op het terrein van het maatschappelijk werk en enkele nauw aanverwante gebieden worden hierin besproken.

Bij de indeling in deze nieuwe druk zoveel mogelijk uitgegaan van de groep personen, voor welke gezorgd wordt, bijvoorbeeld jeugdigen, ouden van dagen, zieken en herstellenden, minder-ivaliden, maatschappelijk niet-aangepasten.

Aan de korte beschrijving van de werkzaamheden der instellingen zijn zakelijke gegevens toegevoegd, zoals voorwaarden voor hulpverlening, adres, telefoonnummers, spreekuren. Naast de systematische indeling van het maatschappelijk werk, bevat het gidsje een alfabetisch register van alle instellingen.

Het boekje wordt in handig zakformaat uitgevoerd.

Bestellingen kunnen reeds thans worden ingewacht bij de sociale Raad, Herengracht 174, Amsterdam. Prijs bij vooruitbestelling f 2.75, na verschijnen van de gids f 3.25.

JUBILEA

Een Amsterdams jubileum. Maart 1949 bracht ons nog een jubileum in de hoofdstad. Het is de F.I.K.A., de federatie van instellingen voor kinderbescherming te Amsterdam, welke haar 25-jarig bestaan herdacht. Dit samenbindende orgaan op het brede terrein der Kinderbescherming omvat in federatief verband thans een 40-tal verenigingen en instellingen, zowel algemene als rooms-katholieke, protestantse, joodse en humanistische (ook „Humanitas” is aangesloten en vertegenwoordigd in het bestuur). Uitgangspunt van de F.I.K.A. en vooral van haar oprichter mr J. Everts als secretaris der Armenraad is geweest een samenbundeling van krachten met volledig behoud van eigen zelfstandigheid, met het doel stimulerend te werken op de verschillende gebieden der Kinderbescherming. Bij het zilveren jubileum kon worden vastgesteld, dat dit streven in de praktijk verwezenlijking heeft gevonden. De tegenwoordige secretaris der Armenraad en F.I.K.A. dr H. P. Cloeck, kon daarvan terecht getuigen in zijn toespraak tijdens een feestelijke bijeenkomst met de besturen der aangesloten instellingen en verenigingen op 26 April.

„Het gaat er in de F.I.K.A. om, zonder achterdocht en loyaal samen te werken ter verbetering van de Amsterdamse kinderbescherming”, aldus dr Cloeck.

Wij willen hier als vertegenwoordiger van onze jonge organisatie in het F.I.K.A.-bestuur, getuigen, dat wij die geest van openheid en loyaliteit inderdaad direct hebben mogen ondervinden bij het zetten van onze eerste „Humanitas”-schreden in de hoofdstad op het terrein der kinderbescherming.

Dat dit jaar aan onze Amsterdamse afdeling voor het eerst een gemeentelijk subsidie van f 200,— via de F.I.K.A. ter beschikking wordt gesteld is daarvan mede het bewijs.

Boven dit — hoezeer nodige en welkome materiële bewijs — uit gaat ook voor ons als aangesloten instelling de geest van goede samenwerking en wederzijds begrip waar de F.I.K.A. in haar 25-jarig bestaan steeds naar heeft gestreefd.

Ook bij het gouden feest van de F.I.K.A. moge getuigd worden wat nu haar secretaris op het zilveren feest eveneens als noodzakelijk vaststelde:

„Steeds zoeken naar, althans open staan voor het nieuwe en ook de gemeenschap doordringen van de waarde hiervan”.

J. BOETJE

* NIEUWS UIT DE AFDELINGEN *

APELDOORN. Geruime tijd geleek het, of de afdeling Apeldoorn niet weer zou herrijzen. Alle bestuursleden hadden hun functie neergelegd. Alleen de secretaris, Donselaar, bleef in stilte doorwerken. Zijn volharding heeft succes gehad en binnenkort hopen we te kunnen vermelden, dat de afdeling Apeldoorn in volle glorie is herrezen.

Op uitnodiging van de Apeldoornse Bestuurdersbond sprak Faber op 10 Juni voor een klein, maar aandachtig gehoor. De stemming was uitstekend en het Bestuur van de Bestuurdersbond zegde alle medewerking toe.

Intussen, vriend Donselaar gaat door en in de herfst is Apeldoorn in actie!

DEN HAAG: Op 2 Juni heeft de heer Stenvers, secretaris van de afd. Rotterdam, op verzoek van Den Haag een causerie gehouden voor de leden van de Haagse afdeling over de werkwijze te Rotterdam en daar bereikte resultaten. Zijn bewogen rede werd met grote belangstelling gevolgd en zal ongetwijfeld een stimulans zijn voor de Haagse afdeling, die een propaganda-actie gaat beginnen.

GRONINGEN. Daar is op 1 Juni een aanvang gemaakt met het werk der gezinsverzorging. Er zijn reeds 200 deelnemers, die wekelijks 10 cent per week betalen. Er is een gezinsverzorgster aangesteld. Men verwacht wel spoedig een tweede kracht te moeten aanstellen, gezien

de omvang, die het werk reeds gekregen heeft.

RENKUM. Ons correspondent-schap aldaar is na een inleiding van onze Arnhemse secretaris J. Miechels op 16 Mei omgezet in een afdeling. Secretaris is de heer L. Scharwächter, Utrechtseweg 35 te Heelsum.

ROTTERDAM. Van deze afdeling ontvingen we zeer belangrijk nieuws over de organisatie van de gezinsverzorging voor het buitengewoon volksdeel. Ongetwijfeld zullen we daarover ook in ons orgaan nog nader van onze Rotterdamse vrienden te horen krijgen. Hier komt een stuk samenwerking tussen overheid en particulier initiatief tot stand dat voorbeeldig genoemd kan worden. De annonce in dit nummer (pag. 3) kondigt de grote Rotterdamse gebeurtenis voor ons werk reeds aan.